

MÓZSI FERENC

VISELTES KÍSÉRTÉS

„Viselsz engem? Én a vágy vagyok.”
(Ladik Katalin)

viseltes kísértés ez
ingerültségünkben cafatokra téptük tehetetlenségünk
kifésülhetetlen kócos idegek lógnak rajtunk
nem enged közelíteni a szándék
vágyakozó állásponton vagyunk
szokásaink űznek

az érzékiség emigránsaiként loholunk egymás felé
valami biztostól el
felszaggatott síneken döcögnek vonataink
kisiklott léttel robbannánk bármelyik
fogadó állomásba

szükségünk van a kipakolhatóságra

tüzes bőröndjeink képtelenek megóvni
kiszáradt emlékeinket
lejárt peronjegyekkel várjuk a látomást
a fantázia fogadóbizottsága már eljátszotta
a köszöntés minden változatát
üres műsorfüzetek ásítanak
új programokat követelve

ez a nyár sem prolongálható
megváltás a kín felüdülés a gyötrelem
valaki halkán füttyörész

semmisség szomorkás szemafor...

A MÉLYSÉG

Mélysége a tisztaságban, a derűben van."

(Ladik Katalin)

a mélység titokzatos
a mélység vonz
ki tudja vajon mi rejlik
a mélységben az emberben
benned és bennem
ki tudja, hogy a tenger
hány partot ér hullámai
mikor korbácsolnak
mikor csitítanak

milyen mély a szenvedély?

menyire sötét az éj
lámpásod nélkül
mit látsz ha behunyod a szemed és
mit nem látsz ha kinyitod

a tisztaság nyugalom

évtizedek óta söprődöm
ki akar vágyaim vendége lenni
derűs elképzelések
egy lángoló erdő közepén
izzó bokrok alján barátságos
görög szőnyeg parázs pázsit
talpalatnyi tűz kiszolgáltatót
szeszély

valaki elindul és már
meg is érkezett
örömnep előtt borús várakozás
szomjunkat az eső sem...